

§ 2, stk. 1, nr. 10, omfatter udover værdipapiroptioner og optioner på aktie- og obligationsindeks også valuta- og renteoptioner.

En option er en kontrakt, der giver ejeren (køberen) retten til, men ikke pligten til, at købe eller sælge et finansielt instrument eller en valuta til en aftalt pris på et aftalt fremtidigt tidspunkt. Sælgeren er naturligvis forpligtet til at opfylde ejerens ret. Der findes følgende typer optioner:

- 1) Call option: Ret til at købe.
- 2) Put option: Ret til at sælge.

Med § 2, stk. 1, nr. 11, har man ønsket at inddrage handel med pantebrev under de regler, som gælder for handel med og rådgivning vedrørende værdipapirer. Hovedområdet for § 2, stk. 1, nr. 11 er det ordinære pantebrev med pant i fast ejendom, f.eks. sælgerpantebrevet udstedt med Justitsministeriets formular A og ordinære pantebreve med pant i løsøre udstedt med Justitsministeriets formular C. Uden for nr. 11 falder ejerpantebreve med pant i fast ejendom eller løsøre samt pantebreve, der ifølge bestemmelse i pantebrevet ikke er omsætteligt, f.eks. visse pantebreve udstedt til realkreditinstitutter.

Med § 2, stk. 1, nr. 12, er det sikret, at nye instrumenter og kontrakter, som måtte fremkomme, efter Fondsrådets bestemmelse kan inddrages under loven, således at en lovændring ikke vil være nødvendig. Det er ikke muligt mere præcist at angive, hvilke instrumenter og kontrakter, der i fremtiden vil have sådanne karakteristika, at der vil være behov for at inddrage dem under værdipapirhandelsloven. Men der kan bl.a. blive tale om instrumenter og kontrakter, som relaterer sig til foreningslicenser og indeks af forskellig art, f.eks. katastrofe- og regnvejrsindex.

Med § 2, stk. 2, er der givet Fondsrådet mulighed for at fastsætte regler om, at nærmere bestemte værdipapirer undtages fra loven.

Rådet kan således fastlægge den nærmere afgrænsning af de værdipapirer, som er nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1 til 12, og Rådet har med stk. 2 også mulighed for at begrænse anvendelsen af loven i relation til de værdipapirer, som er nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1 til 11. Med den foreslåede formulering er det dog tilkendegivet, at undtagelse af værdipapirer fra værdipapirhandelsloven kun kan ske i særlige tilfælde og i øvrigt kun i begrænset omfang. Fondsrådet vil eksempelvis kunne undtage visse pantebreve, råvareinstrumenter, herunder afledte kontrakter på landbrugsprodukter og metaller m.v., som afvikles med fysisk levering, fra lovens anvendelsesområde.

Til § 3

Den foreslåede bestemmelse, om hvilke virksomheder, der har eneret til at rette henvendelse til offentligheden og tilbyde sig som køber, sælger eller formidler af værdipapirer, svarer i det væsentligste til § 4, stk. 1 og 2, i den nugældende fondsbørslov. Det vil sige, at eneretten tilkommer alle pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber, realkreditinstitutter og kreditinstitutter med særlig tilladelse. Som det fremgår af lovforslaget, er eneretten begrænset til erhvervsmæssig henvendelse, dvs. at en aktionær, der ønsker at sælge sin aktiepost, også har mulighed for at henvende sig til offentligheden.

Herudover er det i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 5 og 6 præciseret, at eneretten tillige tilkommer Danmarks Nationalbank og Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning, idet Nationalbanken og Hypotekbanken retter henvendelse til offentligheden for så vidt angår værdipapirer udstedt af Den Danske Stat.

Lovforslagets § 3, stk. 1, er på tre punkter mere vidtgående end den gældende § 4, stk. 1, i fondsbørsloven.

For det første vil udenlandske virksomheder, som svarer til de i stk. 1, nr. 1 til 4, nævnte institutter og selskaber eller filialer af sådanne virksomheder, og som har opnået tilladelse i et andet land i Den Europæiske Union, eller i et land med hvilket Fællesskabet har indgået samarbejdsaftale (hjemlandet), kunne rette henvendelse til offentligheden på det danske værdipapirmarked på basis af det europæiske pas. Lande, hvis virksomheder får adgang til det danske marked i kraft af en af Fællesskabet indgået samarbejdsaftale, er EØS-landene: Norge, Island og Liechtenstein.

Denne udvidelse af eneretsbestemmelsen er en følge af det unionsretlige princip om gensidig anerkendelse og investeringsservicedirektivet.

Investeringselskaber og kreditinstitutter med hjemsted uden for EU/EØS skal have Finanstilsynets tilladelse til at udføre investeringsservice. Filialer fra tredjelande vil ikke kunne tildeles det europæiske pas. Datterselskaber oprettet af investeringselskaber og kreditinstitutter fra tredjelande vil derimod være omfattet af samme regelsæt, som gælder for EU/EØS-selskaber. Tilladelse til at drive investeringsservicevirksomhed i et EU/EØS-land vil give selskabet det europæiske pas. Ud fra hensynet om at sikre, at EU-selskaber får en tilsvarende adgang til tredjelandes værdipapirmarkeder, skal de enkelte EU/EØS-landes betingelser for at meddele tilladelse til datterselskaber fra tredjelande så vidt muligt koordineres, og under visse betingelser åbner